

นวนิยายไทย

รักเล่า • ชวงส์ ฉายะจินดา

พิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารนทีทอง พ.ศ. ๒๕๒๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ : สำนักพิมพ์อุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓-๕ : สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. ๒๕๒๗-๒๕๒๘

พิมพ์ครั้งที่ ๕-๖ : สำนักพิมพ์คลังวิทยา พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๒

พิมพ์ครั้งที่ ๗ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์ พ.ศ. ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๘ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : สุรยาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์

ราคา : ๑๒๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชวงส์ ฉายะจินดา.

รักเล่า.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๑๕๗ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-628-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุहरมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

การตายอย่างเป็นทางการของพี่ชาย ทำให้ม.ร.ว. พิมพวัลค์สะเทือนใจอย่างมาก และเมื่อชายหนุ่มหน้าตาดีปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า พร้อมบอกว่าเขาเป็นเพื่อนรักของพี่ชายเธอ ทำให้ม.ร.ว. พิมพวัลค์เชื่อและไว้วางใจเขาโดยไม่เฉลียวใจสักนิด

ความไร้เดียงสาทำให้เธอต้องเผชิญกับอันตรายโดยไม่รู้ตัว

รักที่เกิดจากเล่ห์กลจะยังดำเนินต่อไปได้หรือไม่ เมื่อความจริงปรากฏพร้อมกันนั้นปริศนาการตายของพี่ชายก็ค่อยๆ คลี่คลาย เรื่องราวอันเข้มข้นจากปลายปากกาของ ชวงส์ ฉายะจินดา จะทำให้ผู้อ่านวางหนังสือไม่ลง

รักเล่ห์

ชวงศ์ ฉายะจินดา

คุณทายาทคุณคงแปลกใจที่อยู่ๆ ก็ได้รับจดหมายจากคนที่คุณไม่รู้จักมาก่อนเลย แต่ผมก็กำลังจะทำให้คุณหายแปลกใจเดี๋ยวนี้ล่ะครับ ก่อนอื่นผมขอแนะนำตัวเองว่าผมมีอาชีพเป็นช่างภาพของสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง อาชีพของผมทำให้ผมต้องตระเวนชอกซอนไปยังสถานที่ต่างๆ เพื่อจะได้ถ่ายภาพเหตุการณ์ที่น่าสนใจมาตีพิมพ์ออกสู่สายตาประชาชน แล้วด้วยเหตุนี้ผมจึงมีโอกาสได้ถ่ายภาพหญิงชายคู่หนึ่งไว้เมื่อสองสามวันก่อนโดยที่ทั้งคู่ไม่ทันรู้ตัว

“เอ๊ะ นี่มันเกี่ยวกับจันทร์ตรงไหนคะ ทายาทจึงต้องเอามาให้จันทร์อ่านด้วย?” จันทร์เลขาเงยหน้าจากกระดาษจดหมายที่ชายคนรักส่งให้อ่าน ใช้ปลายนิ้วที่มีเล็บเคลือบสีแดงสอดเข้ากับสี่เครื่องแต่งกาย คีบบุหรีขึ้นสูบพ่นควีนอย่างสบายใจ

ชายหนุ่มผู้มีนามว่าทายาท มุทิตามองดูอาการไม่กระตือรือร้นของคนรักอย่างหงุดหงิดใจตอบหัวง

“อ่านให้จบเสียก่อนเถอะน่าถ้าไม่เกี่ยวฉันจะเอามาให้เธออ่านทำไมล่ะ”
ดังนั้นจันทร์เลขาจึงก้มลงอ่านต่อไป

คุณคงไม่ประหลาดใจนักหรอกนะ ถ้าผมจะบอกว่าหญิงชายคู่นั้นนี้เป็นบุคคลประเภทที่ถ้าผมเอาภาพคู่ทำนองนั้นมาตีพิมพ์แล้ว ก็คงจะเป็นข่าวที่ประชาชนจะโจษจันกันไปอีกนานทีเดียว ถ้าคุณไม่รู้ว่ทั้งสองเป็นใครผมจะบอกให้เดี๋ยวนี้ละ ฝ่ายหญิงก็คือหม่อมสมสมัย ชายาสาวสวยคนที่สามของหม่อมเจ้าสุเทพราชภักดี ส่วนฝ่ายชายก็คือคุณทายาท มุทิตา หนุ่มแวดวงสังคมหน้าโก้ผู้มีชื่อหอมฟุ้งอยู่ในหมู่สาว ๆ นักร้อยในพระนครขณะนี้...

“ตาย!” จันทร์เลขาอุทาน เหลือบตาที่ตบแต่งไว้ด้วยอายแชโดว์อย่างงดงามขึ้นมองคนรัก ขยับปากจะพูดแต่ไม่ทัน ทายาทได้เอ่ยขัดขึ้นเสียก่อน

ด้วยเสียงร้อนน

“นี่ ขอทีเถอะอย่าเพิ่งปากมากได้ไหม? ฉันกำลังเดือดร้อน ขอให้เธอรีบอ่านๆ ให้มันรู้เรื่องเสียเร็วๆ เถอะ”

ข้อความในจดหมายฉบับนั้นมีต่อไปว่า

เมื่อแรกนะ ผมมีเจตนาจะนำฟิล์มภาพของคุณทั้งสองไปให้ท่านชายทอดพระเนตร บางทีท่านอาจจะขอซื้อไว้เพื่อป้องกันพระเกียรติยศของท่านเอง แต่ยังไม่ทันจะทำตามแผนที่วางไว้ผมก็ได้รับคำสั่งให้ไปถ่ายภาพหญิงคนหนึ่งซึ่งถูกฆาตกรรมในบังกะโลที่เธอไปเช่าเรียงสุกับซัวร์ ผมคิดว่าตำรวจคงจะสนใจมาก ถ้าผมเอาฟิล์มแผ่นแรกที่ผมแอบถ่ายไว้ได้โดยบังเอิญไปแสดงเพราะอะไรหรือครับก็เพราะศพหญิงคนนั้น คือหม่อมสมสมัยนั่นเอง เธอยังคงแต่งกายในชุดเดียวกับภาพที่ผมแอบถ่ายไว้ขณะที่เธอกำลังพรวดอยู่ที่คุณในบังกะโลหลังเดียวกันนั่นเอง!

ผมแน่ใจว่าคุณคงไม่ต้องการให้เรื่องการติดต่อระหว่างคุณกับหม่อมสมสมัยรู้ถึงหูตำรวจ เพราะมันอาจจะเป็นหลักฐานมัดตัวคุณได้ง่ายๆ ผมจึงคิดว่าถ้าเอาภาพนั้นมาขายให้กับคุณก็คงจะได้ราคาดีกว่าที่จะขายให้ท่านชายเป็นแน่ ในเมื่อเรื่องราวมันดำเนินมาจนถึงขั้นนี้แล้วเช่นนี้!

ราคาฟิล์มแผ่นนี้ไม่แพงนักหรอกครับเพียงสองหมื่นบาทเท่านั้นเอง ซึ่งมันเป็นจำนวนเงินเล็กน้อยเหลือเกิน ถ้าจะเปรียบเทียบกับเงินที่คุณปอกลอกหม่อมสมสมัยมาได้ (ขอยกยที่ผมไปสืบรู้เรื่องส่วนตัวของคุณเข้า) ผมทราบด้วยว่าคุณมีคู่รักและกำลังจะแต่งงานกันในเร็วๆ นี้ ถ้าคุณไม่อยากย้ายเรือนหอของคุณไปอยู่ในเตตรางละก็โปรดนำเงินไปมอบให้ผมที่ร้านอาหารชื่อ ‘ไอซารส’ ถนนเสือป่า เวลา ๑๙.๐๐ น. วันพรุ่งนี้

จดหมายฉบับนี้ไม่มีลายเซ็นชื่อผู้เขียนแต่มีอักษรย่อตัว ‘อ’ ตัวเดียว จันท์เลขขาเงยหน้าอันซีดเผือดขึ้นมามองหน้าคนรัก

“เธอได้รับจดหมายขู่นี้เมื่อไรคะ ทายาท?”

“เมื่อวานนี้เอง ฉันรีบวิ่งมาหาเธอ แต่เธอไปทำงานเสียก่อน นึกจะตามไปก็ไม่ค่อยอยากให้ใครเห็นหน้าตอนี้ จะรอให้เรื่องหม่อมสมสมัยเงียบๆ

ลงเสียก่อนค่อยโผล่หัวออกมา ฮีม” เขาคำรามอย่างเคียดแค้น “ฉันอยากขยี้ไอ้เจ้าของจตหมายนี้ให้แหลกเหลวคามือเหลือเกิน มันซุบมือเปิบอย่างบัดซบที่สุด คนอย่างนี้ทั้งไว้ก็หนักโลก”

“ไว้ ที่จริงเธอก็ไม่ควรโมโหร้ายถึงกับฆ่าแกงหม่อมสมสมัยนั้นเลยเทียว ถึงคราวนี้แกจะใจแข็งไม่ยอมจ่ายเงินให้เธอตั้ง แต่ถ้าเธอทำใจเย็นหมั้นปะเหลาะแกเข้าไว้ คราวหลังแกอาจจะใจอ่อนยอมจ่ายก็ได้ นี่เธอเอาแต่โมโห...” คำพูดของหญิงสาวชะงักลงเพียงนั้นเพราะเสียงตวาดของฝ่ายชาย

“หยุดทีๆ ขอให้รู้ไว้ว่าฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะมาฟังโอวาทของเธอนะ เธอคิดเธอว่ายายนั้นจะยอมจ่ายเงินให้ฉันอีก ในเมื่อหล่อนรู้เสียแล้วว่าเราเป็นอะไรกัน ซ้ำยังรู้ด้วยว่า ฉันเอาเงินที่ปอกลอกหล่อนมาหาความสุขกับเธอซะงั้น ถ้าหล่อนยังคิดจะให้เงินฉันอีก หล่อนก็โง่ยิ่งกว่าควายละซี”

“ถึงยั้งงั้นเธอก็ไม่ควรฆ่าแก” หล่อนยืนยัน “เราก็ได้เงินจากแกมากมายแล้ว เมื่อแกไม่ให้อีกเราก็ปลีกตัวจากแกเสียก็แล้วกัน”

“ก็บอกแล้วไงแล้วว่าไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ” เขาย้ำอย่างหงุดหงิด “ฉันเพียงแต่บิบบอกขูหล่อนเท่านั้น แต่หล่อนอยากส่งเสียงร้องให้คนช่วยฉันก็เลยต้องบิบบแรงขึ้นอีกนะซี ไม่นึกว่าหล่อนจะใจเสาะตายเองง่ายๆ ยังซีเลย”

จันทร์เลขาถอนใจยาว โยนก้นบุหรี่ย้ำหน้าต่างลงไปในคูข้างเรือนพัก “แล้วเธอจะทำอย่างไรต่อไปละคะ ทายาท?” หล่อนถามอย่างพลอยรู้สึกเป็นทุกข์เป็นร้อน

“ฉันอยากจะขอความช่วยเหลือจากเธอ”

“เอ๊ะ จะให้จันทร์ช่วยยังไงคะ ช่วยหาที่ซ่อนให้คุณงั้นรี?”

“มายช่วย” เขาลากเสียงอย่างระอากาเรตาของหล่อน

“ฉันจะขอให้เธอช่วยเก็บมันเสียก่อนที่มันจะเอาฟิล์มไปเสนอตำรวจ”

“ตาย จะใช้ผู้หญิงอย่างจันทร์ให้เก็บผู้ชายยกสามคอกยั้งงั้น จันทร์มีปัญญาไปทำอะไรเขาได้คะ?”

“ไม่ยากซักนิด เพียงแต่จันทร์ทำใจให้เข้มแข็งหน่อยเท่านั้น ขอให้หนัก

เสียว่าไอ้หมอกคนนั้นเป็นศัตรูอันร้ายกาจของฉัน ซึ่งเธอก็ต้องถือมันเป็นศัตรูของเธอด้วย จริงไหม?” สายตาดูๆ ของทายาทจ้องหน้าคนรักอย่างคาดคั้น เอาคำตอบ

“จริงคะ” จันท์เลขาตอบอ่อยๆ “แต่จันท์ยังไม่ทราบว่ายายาทจะให้จันท์เก็บนายคนนั้นวิธีไหน?”

“โอ๊ย ไม่ยากเลย ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากอีก ฉันวางแผนไว้ว่าฉันจะไปพบกับไอ้เจ้านั้นตามที่มันบอกมาในจดหมาย แล้วฉันก็จะบอกมันว่าเงินที่ฉันนะไม่มีหรอก ฉันให้เธอไว้ทั้งหมดแล้วฉันจะพามันมาหาเธอ”

“เอ แต่ถ้าเขาไม่ยอมมาล่ะคะ” จันท์เลขาขมวดคิ้ว

“ฮือ ทำไมจะไม่ยอมมา ลงคนมันหิวเงินแล้วละก็ ต่อให้ชวนมันไปเอาเงินในนรก มันก็ต้องยอมไป” ทายาทยื่นยันหน้าแก่หน้า

“เอาละคะ เอาเป็นว่าถ้านายคนนั้นยอมมากับเธอดีๆ แล้วจันท์จะต้องทำยังไงกับเขาล่ะ?”

“จะทำยังไงก็เอาลูกตะกั่วให้มันกินเสียนะซี ฉันจะถือโอกาสหลบไปก่อน ส่วนเธอก็จะต้องรีบเอาไอ้ฟิล์มรอกนั้นซ่อนเสียก่อนที่ตำรวจจะมาถึง”

“ตาย! แล้วจันท์ก็ต้องถูกจับซีคะ ไม่เอาละคะจันท์กลัวติดตะราง” หญิงสาวสั่นหน้าอย่างหวาดกลัว

ทายาทจุปากอย่างซักจะโมโห ผินใจอธิบายว่า

“ฟังก่อนซิเน่า จันท์ เธอจะไม่ต้องติดคุกติดตะรางที่ไหนหรอก ถ้าเพียงแต่เธอให้การกับตำรวจว่า ไอ้หมอนั้นเข้ามาลวนลามเธอถึงในบ้าน เธอจะให้คนใช้ไปดูหนึ่งเสียก็ได้ จะได้ดูสมเหตุสมผลหน่อย เธออาจฉีกเสื้อผ้าให้ขาดเป็นทิวาถูกมันปลุกปล้ำ ในที่สุดเธอดิ้นหลุดไปได้ก็เลยหนีบปีนจากลิ้นชักมายังมัน”

“โอ แต่ถ้าเขาไม่ตายล่ะคะ? ถ้าให้การได้จันท์ก็ต้องเข้าปิ้งเท่านั้นเอง”

“ก็ทำไม่มายิ่งให้มันตายล่ะ เรายังเวลามันไม่รู้ตัวมันก็จะเป่าปิ้งให้เราเลือกยิงตายสบาย เออแล้วตอนฉันไปพบมันที่ร้านอาหารนะฉันตั้งใจ

จะล่อให้มันกินเหล้าสักหน่อย เรื่องจะได้กลายเป็นว่า มันเมาแล้วก็บุกrukเข้ามาปลุกปล้ำเธอถึงในบ้าน เธอจึงต้องป้องกันตัว เข้าที่ไหมล่ะ?”

“แต่...แต่ถ้ามีคนในร้านอาหารเขาจำเธอได้ล่ะ เธอจะทำยังไงคะ?”
จันทร์เลขาถามอย่างไม่สิ้นกังวล

“อ้อ ชื่อนั้นเธอไม่ต้องวิตก ก็ตอนที่ฉันไปเช่าบังกะโลกับยายหม่อมสมสมัยนั้น เจ้าหน้าที่รับเงินยังจำฉันไม่ได้นี่นา ฉันใส่แว่นตาใส่หมวกเข้าเท่านั้นก็พรางตาคนไปได้เยอะ เป็นไงเธอพอจะทำได้ไหมล่ะ?”

หญิงสาวถอนใจเบาๆ

“ถ้าเป็นคำสั่งของเธอ จันทร์ก็ต้องทำได้ซิคะ ตกกลางเป็นอันว่า พอเขาไหลหน้าเข้ามาในห้องนี้จันทร์ก็ฉวยปืนยิงเขาได้เลยงั้นหรือคะ?”

“อย่าเพิ่งยิง จนกว่าจะถามกันให้รู้เรื่องว่ามันเอาฟิล์มมาด้วยหรือเปล่า”

“แล้วจะให้จันทร์ยิงตอนไหนคะ?”

“อ้าว ก็ตอนที่มันมัวก้มหน้าจะหยิบฟิล์มให้เรา นั่นแหละเป็นเหมาะที่สุด เพราะตอนนั้นมันคงไม่ทันระวังตัวเธอก็กดเสียสักสองสามนัดแล้วก็ดึงลือให้ขาดเสียสักหน่อย พอให้สมเหตุสมผลว่ามีการต่อสู้กัน พอมันตายแล้วเธอก็เอาฟิล์มไปซ่อนไว้อีก่อน แล้วจึงค่อยวิ่งไปบอกใครๆ ให้เขาไปตามตำรวจมาเท่านั้นก็เสร็จเรื่อง”

“แหมจันทร์กลัวจัง กลัวมีพิรุณให้ตำรวจจับได้” จันทร์เลขาทำหน้าเศร้าๆ ชายหนุ่มจึงโอบร่างหล่อนเข้ามาโอบรับขวัญให้ที่พวงแกมทั้งสองข้างพลงพลอบโยน

“อย่ากลัวเลยที่รัก ขอให้เธอนึกไว้เสมอว่าถ้าเธอแสดงละครได้แนบเนียนก็เท่ากับเธอช่วยให้ฉันปลอดภัยและเราก็จะได้มีความสุขด้วยกัน”

“เราจะได้แต่งงานกันไหมคะ?” หญิงสาวซอณาหวานขึ้นมองสบตาคนรักที่มีความสัมพันธ์ต่อกันลึกซึ้งจนอาจจะเรียกได้ว่าเป็นสามีลับๆ ของหล่อน

“ได้ซิจะคนดี เราจะแต่งงานกันทันทีที่เรื่องนี้เงียบลง”

“แต่...เธอจะไม่ผิดผ่อนอีกหรือคะ? จันทร์กลัวเธอจะอ้างว่าไม่มีเงินอีก”

“ไม่ละจะ รับรองได้” เขากอดหล่อนแน่นเข้าอีกอย่างเอาใจ “เมื่อจันทร์แสดงว่ารักฉันมากถึงเพียงนี้ ยอมเอาตัวเข้าเสี่ยงเพื่อช่วยเหลือนฉันอย่างนี้ ฉันใจดำกับเธอไม่หลงหรือจะ”

หล่อนเบี่ยงตัวออกห่างอย่างแสนงอน

“เห็นไหม ทายาทเองก็รู้สึกตัวว่าเธอใจดำกับจันทร์มานานแล้ว เธอไม่รู้หรือหนะคะ ว่าจันทร์สงสารลูกที่ควรจะได้เกิดมา แต่ก็ได้เกิดสักทีนั่นแค่นั้น เธอ...เธอ...” เสียงพูดขาดหายไป แต่กลับมีเสียงสะอื้นดังขึ้นแทนที่

ทายาทหน้าตึงๆ แต่ก็จำใจรั้งร่างของหญิงสาวเข้ามากอดไว้อีก ผืนใจปลอบโยนหล่อนไปตามเรื่อง

“เรื่องลูกนะอย่ากลัวเลยจ้ะ เราคงจะได้มีวันยังค่ำ จันทร์นะยังไม่แก่สักหน่อย เพิ่งอายุยี่สิบสี่ห้าเท่านั้นเอง กลัวแต่จะมีถึงจันเลี้ยงไม่ไหวเสียอีกนะซี” เขยคางหล่อนขึ้นซับน้ำตาให้ “ฟังฉันหน่อยนะจ๊ะ จันทร์คนดี เธอเองไม่ใช่หรือที่เคยพูดว่าการมีลูกขัดกับอาชีพของเธอ เธอยังเคยบอกฉันว่าที่คณะบังสาววันนะ ไม่ต้องการจ้างนางเอกละครร้องที่แต่งงานแล้ว นางเอกคนก่อนหน้าเธอบางคนแอบแต่งงาน แต่พอมีท้องขึ้นก็ถูกหัวหน้าคณะไล่ออกไม่ใช่หรือ?”

“คะ ถูกแล้ว จันทร์เคยพูดจริง แต่นั่นหมายถึงว่าจันทร์กลัวถูกไล่ออกทั้งๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงานกับทายาทต่างหากคะ แต่ถ้าเมื่อไรจันทร์ได้แต่งงานกับทายาทแล้ว จันทร์ก็ไม่กลัวถูกไล่ออกดอกคะ จันทร์จะเปลี่ยนอาชีพมาเป็นแม่บ้านให้ทายาทไงละคะ” หญิงสาวชี้แจงด้วยน้ำเสียงออตออเฮา

ทายาทตัวแข็งแทบจะผลักร่างที่อิงแอบอยู่นั้นกระเด็นไป แต่เมื่อนึกถึงผลประโยชน์ที่จะได้จากการช่วยเหลือของหล่อน เขากลับเปลี่ยนใจ กอดร่างนั้นไว้กระชับ กระซิบบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

“จริงซีจ๊ะ เมื่อเรื่องร้ายนี้สงบลง ฉันก็จะแต่งงานกับเธอ แล้วจะให้เธอออกจากคณะละครนั้นเสียที ต่อจากนั้นเราก็จะมีบ้านมีลูกเล็กๆ ไว้ดูเล่นสักสองสามคน เราคงจะมีความสุขมากที่เดียวนะจ๊ะ ที่รัก”

“คะ ทายาทเราคงจะมีความสุขมากที่สุดทีเดียว” เสียงหวานออกต้ออันของ จันทร์เลขากระซิบกระซาบอยู่กับชายหนุ่มดวงตาหลับปริ้ม ดูเหมือนว่าขณะนี้ หล่อนกำลังตกอยู่ในความฝันอันแสนหวาน แต่จันทร์เลขาหาได้มีความระแวง แม้แต่สักหน่อยไม่ ว่าความฝันอันบรรเจิดของหล่อนนั้นไม่มีทางจะเป็นความจริง ขึ้นมาได้เลย!!

๒

ใกล้เวลาสืบทอดงานของคืนวันเดียวกัน ทายาท มุกิตา ก็ได้เดินทางไปยังสถานนัดพบ ซึ่งแจ้งไว้ในจดหมายชู้กรรโชกฉบับนั้น เขามีได้ขับรถส่วนตัวซึ่งเป็นรถโพล์สวาเกนสีเปลือกขาวโพลีใหม่เอี่ยมไปที่ภัตตาคาร ‘โอซารส’ เพราะไม่ต้องการให้ใครๆ จำรถได้ เขาพยายามพรางตาคนรู้จักโดยใส่แว่นดำอันใหญ่ สวมหมวกเก็บแบบเดียวกับคนขับรถรับจ้างทั่วไป และขึ้นรถยนต์รับจ้างคันหนึ่งให้ไปส่งที่ใกล้ๆ ภัตตาคารแห่งนั้น

ที่ภัตตาคาร ‘โอซารส’ คืนวันนี้มีคนไม่สู้มากนัก เพราะเป็นยามปลายเดือน ทายาทเดินเตร่ผ่านหน้าร้านไปและชายตามองเข้าไปในร้าน มีคนนั่งรับประทานอาหารอยู่สองสามโต๊ะเท่านั้นและที่โต๊ะในสุดซึ่งต้องอยู่ในเงาสลัวของซอกชั้นหนึ่งสี่มีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่แต่ลำพัง บนโต๊ะมีสุราและกับแกล้มตั้งอยู่พร้อม

‘เอ ไฉนหมอนั้นจะใช้ไอ้เวอร์ อ. เจ้าของจดหมายนรกนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ซี’ ทายาทรำพึงในใจ ขยับเข้าไปข้างในอีกครั้ง

ชายหนุ่มคนนั้นยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มพลางชะเง้อคอมองออกมาข้างนอกร้านเหมือนกับกำลังมองหาใครอยู่ ทายาทแลเห็นหน้าเขาไม่สู้ถนัดนักเพราะที่ตรงนั้นมีความสว่างน้อยไปหน่อย แต่จากการสังเกตเพียงคร่าวๆ ทำให้ทายาทรู้สึกไม่แน่ใจว่าชายผู้นั้นจะเป็นบุคคลเดียวกับที่เขากำลังจะมาพบ

‘ไม่เห็นมีท่าทีเลงติดสักนิด’ ทายาทจ้องมองอย่างเพ่งพินิจ ‘หย็องกรอดยังกะอะไรดี ถ้าใช่แปลว่าเพ็งจะริหากินทางสุบลือดคน คงยังไม่แก่สังเวียนเท่าไรนักหรอก’

เสียเวลาตรึงตรองตัดสินใจอยู่เป็นครู่ เขาจึงเดินเอื่อยๆ เข้าไปในร้าน และตรงไปยังโต๊ะที่หมายตาไว้ เมื่อชายหนุ่มเจ้าของโต๊ะเงยหน้าขึ้นทายาทจึงประมาณได้จากหน้าตาของเขาว่าคงจะมีอายุในวัยเบญจเพส หน้าของเขา

อ่อนสละสวยจนไม่น่าจะยึดอาชีพในการขู่เข็ญเอาเงินดั่งที่คาดไว้แต่แรก

“คุณใช้ไหม ที่จดหมายไปบอกผมให้มาที่นี่?” ทายาทเอ่ยถามขึ้นก่อนอย่างห้วนๆ

เขาทำสีหน้างง ดวงตากกลมโตมีแววฝันมองดูทายาทอย่างงงนอยอยู่ครู่หนึ่งจึงยิ้มและตอบว่า

“ครับ ผมเอง แหม ผมจำคุณทายาทเกือบไม่ได้แน่ครับ”

“แต่คุณก็อุตส่าห์จำได้” ทายาทกระแทกเสียงตอบสวนควีนอย่างอดที่จะบันดาลโทสะไม่ได้

“อ้อ ก็แน่ละสิครับ ในเมื่อความทรงจำของผมสำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวคุณนี่นะ มีมูลค่าถึงสองหมื่นบาท” เขาหัวเราะอย่างครั้นเครง “เข็ญนั่นดีมีอะไรสักหน่อยสิครับฉลองมิตรภาพระหว่างเราสองคน”

“ขอทีเถิด” ทายาทคำรามในลำคออย่างเหลืออด “อย่าเรียกการพบปะกันระหว่างเราว่ามิตรภาพหน่อยเลย ผมคลื่นไส้บอกตรงๆ คุณน่าจะรู้ว่า จะหาความเป็นมิตรในการแบล็กเมลล์แบบนี้ได้ยากเต็มที”

“แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังอยากเชิญให้นั่งอยู่ดี อย่างน้อยเราก็ควรจะได้คุยกันสักสองสามคำ ก่อนที่คุณจะมอบเงินจำนวนสองหมื่นให้ผม เพราะมันออกจะง่ายเกินไปสักหน่อย จริงไหมครับ?” เขายิ้มคล้ายจะยั่ว

ทายาทกัดฟันกรอด ดวงตาลุกเป็นไฟแทบจะถลันเข้าไปจับผู้ที่นั่งยิ้มระรื่นอยู่ตรงหน้าชายให้แหลกเป็นชิ้นๆ ด้วยอารมณ์แค้น แต่เมื่อนึกถึงแผนการของตนได้เขาก็จำต้องสะกดกลั่นความเคียดแค้นชิงชังไว้ และกระแทกตัวลงนั่งตามคำเชิญนั้นอย่างเสียไม่ได้

“เฮ้ จะพูดอะไรก็พูดมาสิ แต่ผมขอบอกเสียก่อนนะว่า ผมไม่ได้เอาเงินติดตัวมาด้วยหรอก”

“อ้าว” บุรุษผู้ใช้นามว่า อ. อุทานออกมาอย่างไม่พอใจ “เอ๊ะ ผมคิดว่าคุณจะเข้าใจข้อความในจดหมายของผมดีแล้วเสียอีก”

“เข้าใจสิ ทำไมจะไม่เข้าใจ แต่ว่าผมไม่มีเงิน”

“อ๊ะๆ อย่าปฏิเสธตื้อๆ ยังงี้หน่อยเลยนะ” หม่อมหนักชูกรรโชกหรือตาอย่าง

เยาะเย้ย “ผมรู้ว่าอย่างน้อยคุณก็ปอกลอกขายหม่อมสมสมัยนั้นไว้ได้ไม่ต่ำกว่าแสน ทำไมกับเงินเพียงหมื่นสองหมื่น เพื่อแลกกับอิสรภาพของตัวเอง คุณยังจะหวงเอาไว้อีกอะ?”

“ผมไม่ได้หวง แต่...คุณก็รู้แล้วว่าผมมีคู่รักและกำลังจะแต่งงานกัน ผมมีเงินเท่าไรผมก็เอาไปให้หล่อนไว้หมด” ทายาทพยายามชี้แจงทุกอย่างที่เกือบสะกดความโมโหไว้ไม่ให้ไหว

“ถ้าจั้นคุณก็ควรจะไปขอหล่อนมาซี และถ้าหล่อนไม่ใช่คนเห็นแก่ตัวจนเกินไปนักหล่อนก็ควรจะยอมคืนเงินให้คุณสักสองหมื่น เพื่อช่วยเหลือเจ้าบ่าวในอนาคตของหล่อนเอง”

“ผมไปแล้ว” ทายาทตอบไปตามแผนการที่วาดไว้ “เอาจดหมายของคุณให้หล่อนดูแล้วด้วยแต่จันทร์เลขาไม่เชื่อ หล่อนกลับหาว่าผมคิดจะนอกใจหล่อน ถึงได้พยายามจะทวงเงินคืนจากหล่อน หล่อนหาว่าผมเขียนจดหมายขู่มัจฉับนั้นขึ้นเอง ผมไม่รู้จะทำยังไงดี” เขายกมือขึ้นกุมศีรษะแสดงท่ากัลกัฏมไต่อย่างแนบเนียนที่สุด

“ก็ไม่ว่าอะไรนี่ ผมยินดีจะช่วยยืนยันกับแฟนของคุณว่ามันเป็นเรื่องจริง ผมต้องการเงินจากคุณสองหมื่นจริงๆ” อีกฝ่ายหนึ่งพลาดลงไปไหลลุ่มพราวอย่างง่ายดาย

“นั่นนะซี ผมก็เชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน ผมจึงชวนจันทร์ให้มาที่นี่ด้วย แต่หล่อนไม่ยอมมา บอกว่าผมต้องพาคุณไปพบหล่อนเองถึงจะได้ และถ้าคุณมีฟิล์มแผ่นนั้นจริงหล่อนก็จะยอมจ่ายเงินให้คุณ” ทายาทชี้แจงด้วยสีหน้าทุกซักร้อน และต่อไปอย่างระมัดระวัง “เออ ว่าแต่คุณเอาฟิล์มแผ่นนั้นมาด้วยแล้วใช่ไหม?”

“อ้อ เอามาด้วยซีครับ” เขาตอบพลางตบกระเป๋าเสื้อ “ผมอัดตัวอย่างมาให้ดูด้วย แต่อย่าเพิ่งดูกันเดี๋ยวนี้นะ มันจะประเจิดประเจ้อเกินไปสักหน่อย” พูดกลางหัวเราะอย่างเป็นต้อ

ทายาทกัดฟันกรอด นึกใคร่จะพาดหน้าที่ยิ้มยวนนั้นให้ล้มคว่ำไปกับมือ แต่เมื่อไม่อาจทำได้ตั้งใจนึกเขาจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่พยายามข่มให้

เรียบอย่างที่สุด

“แต่เราจะมီးอะไรประกันว่าคุณไม่ได้อัดรูปนั้นไว้แบล็กเมลล์เรคราวหลังอีก?”

“เอ” เขาทำท่าตริกตรอง “ผมซັกสงสัยว่านักแบล็กเมลล์สมัครเล่นคนอื่น ๆ เขาทํายังไงเหยื่อของเขาถึงได้เชื่อ และยอมจ่ายเงินให้ง่าย ๆ นะ ผมซึ่เกียจตอบคำถามจู้จุกจิกของคุณจ้งเลย”

“เหยื่อคนไหนจะโง่อย่างที่คุณว่าก็ตาม แต่ไม่ใช่ผมแน่เพราะผมจะไม่ยอมเป็นน้ำบ่อทรายให้คุณวิตเอาตามใจชอบอย่างเด็ดขาด” ทายาทคำราม แต่แล้วดูเหมือนว่าเขาจะคิดอะไรขึ้นมาได้จึงเปลี่ยนเสียงพูด “เอาเถอะ จ้ง ผมจะลองพาคุณไปพบจันทร์ดู เผื่อว่าหล่อนจะโง่กว่าผมและยอมจ่ายเงินให้คุณโดยไม่มีข้อแม้”

นักชู่กรรโชกหัวเราะอีก

“แต่ถ้าหล่อนจ่ายเงินให้ผมโดยไม่มีข้อแม้มันสิแสดงว่าหล่อนฉลาดกว่าคุณ เพราะคนฉลาดย่อมรู้ดีว่าในกรณีอย่างนี้ คุณไม่มีทางชนะเลย และถึงแม้ว่าคุณจะไม่มีอะไรประกันว่าผมจะไม่หักหลังคุณ คุณก็จะต้องยอมอยู่ดี” เขาเน้นเสียงในประโยคท้าย “หนุ่มสังคมที่มีชื่อเสียงเด่นอย่างคุณคงไม่ชอบให้ชื่อของตัวเองไปพัวพันกับคดีฆาตกรรมแน่ๆ”

ทายาทอึ้ง ตัวสั่นด้วยโทสจริต ในที่สุดเขาก็ลุกขึ้นพูดอย่างเยือกเย็น “จริงของคุณ ตอนนี้เป็นที่ของคุณแล้ว เอาละลุกขึ้นเสียทีซี้ จะได้ไปหาจันทร์เลขา และฟังเสียงหล่อนดู”

อีกฝ่ายหนึ่งลุกตาม และเรียกบริกรรมมาชำระเงิน ทายาทสังเกตเห็นว่าขณะที่เดินออกจากร้านมาด้วยกันนั้น หนุ่มนักแบล็กเมลล์สมัครเล่นตามที่เขาเรียกตัวเอง เดินเซนิดๆ ด้วยอำนาจน้ำสีเหลืองที่เขาดื่มเข้าไปเป็นจำนวนไม่น้อย ทายาทซ่ออันยิ้มอันเหี้ยมเกรียมไว้ในหน้า เพราะเขาแน่ใจว่า อาการเมามาของบุคคลที่เขาถือเป็นคนศัตรูตั้งแต่แรกพบนั้นจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่แผนการของเขา

ทั้งสองขึ้นรถยนต์รับจ้างไปยังบ้านพักของจันทร์เลขาซึ่งอยู่ในซอยค่อนข้าง

ข้างเปลี่ยวแหว่งธนบุรี บ้านของหล่อนเป็นเรือนขนมปังขิงสองชั้นหลังย่อม ล้อมรั้วลวดหนามโปร่งๆ และยังมีได้ปลูกต้นไม้ขึ้นบัง ผู้อื่นที่อยู่นอกรั้วจึงมองเห็นลักษณะของตัวเรือนได้ถนัด

ทนายทสันกระดิ่งที่ประตูหน้าบ้าน แล้วจึงหันมายังผู้ร่วมทางของเขา ความมืดพรางสีหน้าเขาไว้จากสายตาของฝ่ายตรงข้าม แต่กระนั้นน้ำเสียงอันสั้นพรัาก็ได้บอกชัดถึงอารมณ์ของผู้พูด

“นี่เป็นบ้านที่จันทร์เขาเช่าไว้อยู่ชั่วคราว เพราะเรายังไม่มีเงินพอจะแต่งงานกัน แต่พอเรากำลังจะได้แต่งงาน ก็จะมีความสุขด้วยกัน คุณก็มาเป็นมารักกันกลางเราเสียอีก”

“พิไร เงินสองหมื่นเท่านั้นเองนี่นำผมไม่เห็นว่ามันจะกระทบกระเทือนเศรษฐกิจของคุณสักนิด”

“แต่มันก็เป็นเงินส่วนที่ผมขยักไว้สำหรับวันงาน เงินนอกนั้นผมทุ่มไปในการซื้อที่ ถมดินแล้วก็ปลูกบ้านหมด คุณน่าจะนึกละเอียดบ้างนะที่มาซุบมือเปิบแบบนี้” ทนายทพยายามใช้วาทศิลป์เป็นครั้งสุดท้าย แต่อีกฝ่ายหนึ่งกลับหัวเราะ

“ผมไม่ละเอียดหรือครับ ก็ที่คุณยังไม่ละเอียดที่จะปอกลอกผู้หญิงที่น่าสงสารอย่างหม่อมสมสมัยนี้ละ มิหนำซ้ำคุณยังฆ่าเธอเป็นการสนองคุณเสียอีก ฮะๆ ไม่น่าละเอียดยิ่งไปกว่าผมอีกหรือ?”

ทนายทกำหมัดแน่น แพบจะรีเข้าไปเค้นคอผู้ที่กล่าววาจาชั่วโทษะนั้น ให้แหลกคามือ แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นประตูรั้วก็เปิดออก และจันทร์เขาก็เยี่ยมหน้าออกมา

“ทนายทนะเอง เอ๊ะ เธอพาใครมาด้วยคะนั่น?”

“ก็เจ้าของจดหมายที่ฉันบอกเธอแล้วเธอไม่เชื่อไงล่ะ” ทนายทตอบหัวงง

“ฉันเลยพาเขามาพบเธอ เธอจะได้รู้เสียที่ว่ามันเท็จจริงแค่ไหน”

“อ้อ ถ้างั้นก็เข้ามาข้างในก่อนซิคะ” จันทร์เลขาเชื้อเชิญแล้วก็หันหลังเดินนำหน้าชายหนุ่มทั้งสองตรงไปยังตัวเรือน เมื่อทั้งสามเข้าไปนั่งด้วยกันในห้องรับแขกซึ่งอยู่ชั้นล่างของตัวเรือนแล้ว จันทร์เลขา ก็เอ่ยขึ้นกับอาคัน-

ตุ๊กห่มเหม็นเหมือนออกตัว

“ดิฉันกำลังจะเข้านอนพอดีได้ยินเสียงกระดิ่ง นึกว่าเด็กสมกลับมาจากเที่ยวงานวัด ก็เลยลงไปเปิดประตูทั้งยังงี้”

ทายาทเหลือบเห็น สายตาของชายหนุ่มผู้เป็นศัตรูแรกพบของเขาจ้องจับอยู่ที่ร่างในเสื้อนอนแพรบางๆ และมีได้สวมเสื้อคลุมของคนรัก เขายับยั้งมิดๆ ที่มุ่มปาก

“ไม่เป็นไรหรอกจะจันทร์” เขาตอบพลางหันไปทางชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ “นี่ ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลยนะจะให้ผมเรียกว่าอะไรดี”

“ผมชื่อ อมเรศ ครับ” อีกฝ่ายหนึ่งตอบยิ้มๆ “แต่ที่จริงก็ไม่จำเป็นอะไรนักที่คุณจะต้องรู้จักผมเพราะผมตั้งใจจะไม่มาให้คุณเห็นหน้าอีกเป็นอันขาด ถ้าการตกลงของเราในวันนี้เป็นไปได้ด้วยดี”

“เอาละ คุณอมเรศ ผมว่าตอนนี้คุณควรจะเอารูปกับฟิล์มออกมาแสดงได้แล้ว ถ้าคุณมีจริงๆ ละก็” ทายาทเน้นเสียงพูด

อมเรศเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ไบหน้าคมสันของเขาคงนำคู่มือใช้น้อยถ้าหากสายตาของเขาจะไม่แฝงแววเยาะหยันเช่นในขณะนี้ เขาตอบอย่างมีชั้นเชิง

“จะไม่รวดเร็วไปหน่อยหรือครับ ผมว่าถ้าจะให้ดีละก็เราควรยื่นหมุยยื่นแมวกัน คุณหยิบเงินมาวางผมก็จะหยิบฟิล์มรูปนั้นให้ แต่เอาเถอะผมจะให้คุณดูรูปที่อัดแล้วก่อนเพื่อคุณจะได้ตัดสินใจดีกว่าควรจะให้เงินก้อนนี้ไหม” พูดพลางเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบภาพถ่ายเล็กๆ แผ่นหนึ่งขึ้นมาส่งให้ทายาทด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส รวากับมิได้กำลังพูดถึงเรื่องคอขาดบาดตายแต่อย่างใด

เพียงชำเลื่องแวบเดียว ทายาทก็ต้องกั๊กตรามแน่น เป็นภาพของเขา กับหม่อมสมสมัยชัดเจนอย่างไม่มีปัญหา ทั้งเครื่องแต่งกายของเธอลดจนสถานที่ที่ปรากฏในภาพมันชัดเจนแน่นแฟ้นเกินกว่าจะดินหลุด จันทร์เลขาฉวยภาพนั้นไปดูบ้าง ไบหน้าของหล่อนบึ้งตึง แน่ละภาพที่ได้เห็นคงจะสร้างความสะเทือนใจให้หล่อนบ้างไม่มากก็น้อย แต่อย่างไรก็ตามจันทร์เลขาไม่ควรจะโกรธเคืองเขาในเมื่อหล่อนมั่นใจว่า ทุกสิ่งที่เขาทำไปแล้วนั้น เขาทำเพื่อ

หล่อนโดยแท้ ทายาทคิดกระหึ่มอยู่ในใจ เขามองสบตาหญิงสาวแล้วก็เสแสร้ง
วิ่งวนตามบท

“จ่ายเงินให้เขาไปเถอะน่าที่รัก นึกว่าเห็นแก่ฉัน แล้ววันหลังเราก็ค่อย
หาเอาใหม่ นะจ๊ะจันท์”

จันท์เลขาทำเป็นถอนใจเฮือกอย่างแสนจะไม่เต็มใจ แต่ในที่สุดก็ลุก
เดินไปที่ตู้ข้างฝา จัดแจงเปิดบานไม้ออกซ้าๆ ล้วงมือเข้าไปในตู้ เมื่อหล่อน
ดึงมือกลับออกมาในมือของหล่อนก็มีปืนพกสีด้ามมะเมื่อนำมาแล้ว ปืนนั้นจ้อง
เป็งมาที่อกของอมเรศ

“เฮ้...” อมเรศลุกทะลึงขึ้นยืนอุทานด้วยความแปลกใจมากกว่าจะเป็น
ความกลัว “นั่นคุณเสียสติไปแล้ววี ผม...” เขาพูดได้เพียงนั้นเสียงปืนก็ดัง
กัมปนาทขึ้นสามนัดซ้อน

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงอันมีกังวานนำสยดสยองของฆนังคองอยู่ในความเงียบสงัดของ
ห้องนั้น อมเรศสะดุ้งเฮือกอีกครั้งแล้วก็ค่อยๆ ทรุดลงกับพื้น ต่อจากนั้นก็ไม่มี
การเคลื่อนไหวใดๆ อันเป็นสัญลักษณ์แห่งความมีชีวิตปรากฏอยู่

จันท์เลขาหันมาทางคนรัก ดวงตาแม้จะเบิกโพล่งอย่างตื่นตระหนก
แต่ก็ยังไม่ปราศจากสติเสียทีเดียว

“เธอรีบหนีไปก่อนซิคะทายาท ก่อนที่พวกชาวบ้านได้ยินเสียงปืนแล้ว
แห่กันมาที่นี่ เดี่ยวจันท์จะรีบหยิบฟิล์มไว้ แล้วจะติดต่อกับเธอโดยเร็วที่สุด”

ทายาททำตามคำแนะนำของคนรัก โดยไม่ชักช้าเขารีบเสี้อดออกทาง
หลังบ้าน ลัดเลาะตามเงามืดแล้วออกสู่ถนนใหญ่ได้โดยไม่มีคนเห็น

ใกล้รุ่งคืนนั้นเอง ทายาทก็ได้รับโทรศัพท์จากจันท์เลขา หล่อนพูดมา
ตามสายอย่างกระหืดกระหอบว่า

“ทายาทคะ เราพลาดเสียแล้วละคะ จันท์หาฟิล์มแผ่นนั้นไม่พบ”

“ฮะ ว่าไงนะ?” ทายาทพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน

“ฟิล์มแผ่นนั้นนะคะ จันท์ค้นทั่วตัวเขาแล้วแต่ไม่พบ” จันท์เลขาตอบ
เสียงเครือเหมือนจะร้องไห้

๓

“คุณหญิงคะ มีแขกมาหาค่ะ” แม่สาวใช้ตัวน้อยหน้าตาหมัดจืด เข้ามาคุกเข่ารายงานนายสาววัยรุ่นของหล่อน ผู้นอนฟังพาดอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนเตียง

หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์ ศรีธรรมาเงยหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์อย่างแปลกใจ ไม่คิดว่าจะมีใครมาหาหล่อนแต่ในวันแรกที่เดินทางกลับมาถึงบ้านเช่นนี้

“อะไรกัน แถม? มีคนรู้แล้วหรือว่าฉันกลับมาจากปีนังแล้ว? ยังไม่ทันส่งข่าวบอกเพื่อนฝูงสักคน เหลือจะตาย”

“ที่จริงคนที่มานี่เขาไม่ตั้งใจจะมาหาคุณหญิงหรอกค่ะ” เด็กหญิงแถมชี้แจง “เขาตั้งใจจะมาหาคุณชายนะคะ แต่หนูบอกเขาว่าคุณชายเสียเสียแล้ว อยู่แต่คุณหญิงเขาก็เลยขอพบแทน”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเหลือบสีทองของหม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์เริ่มเป็นเงาด้วยหยาดน้ำใส เสียงที่บ่นแจ้วๆ อยู่เมื่อครู่ก็กลับเครือลง

“แปลกที่เขาไม่ยักรู้เรื่องพี่อัมพรถูกยิงตาย หนังสือพิมพ์ลงกันแทบทุกฉบับ พุดพกลางปิดหนังสือพิมพ์แล้วลุกขึ้นเดินนำหน้าเด็กรับใช้ลงบันไดมาชั้นล่าง “เออ คนที่มานะ ผู้หญิงหรือผู้ชายนะ แถม?”

“ผู้ชายคะ ผู้ชายหนุ่มเสียด้วย หล่อชะมัดเลยคะ” แถมอธิบายเสียงใส “เขาบอกหนูว่าเขาเป็นเพื่อนกับคุณชาย”

‘เพื่อนพี่อัมพร เอ ถ้างั้นทำไมเขาจึงไม่รู้เรื่องที่พี่อัมพรถูกยิงตายล่ะ?’ หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์รำพึงในใจ ก็มลงดึงชายเสื้อเชิ้ตสีเหลืองจ้อยให้เรียบร้อย กางเกงของเด็กสาวเป็นสีน้ำเงินสด ขาสั้นจนเกือบจะไม่ไพล่ออกมานอกชายเสื้อ สายตาของหม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์จึงพบว่าท่อนขาของตนนั้นเปล่าเปลือยอวบอิมเป็นสีนวลชมพู ผิวเนื้อตึงละเอียดยื่นเหมือนแพรต่วน ดู

นำมองเท่าๆ กับหน้าอายุ เอ...อีตานันเป็นผู้ชายจะนุ่งกางเกงขาสั้นเข้าไปจะดีหรือ? แต่ฮ้อ ช่างเถอะขึ้นไปเปลี่ยนได้ซักซ้าตาย เขาก็คงมาวันเดียวเท่านั้นแหละไม่ได้รู้จักมักจี่กับเราสักหน่อย ‘จะเอาเราไปนินทาก็คงไม่รู้จักชื่อเราด้วยซ้า’

เดินไปพลางคิดไปพลาง มือก็ทำหน้าที่ผูกโบแพรวลูกฟูกสีเหลืองที่โคนผมหางลาของตนเสียใหม่ให้เรียบร้อยก็พอดีถึงหน้าห้องรับแขก ใครจะถือโอกาสแอบมองเสียหน่อยหนึ่งด้วยอยากจรรู้ว่า “อีตาคนนั้น หน้าตาเป็นอย่างไร ถ้าหน้าตาดีเป็นเกลื่อนกรากก็เห็นจะต้องวิ่งไปเปลี่ยนนุ่งกระโปรงลงมาต้อนรับ” เด็กสาวรำพึงขณะที่ค่อยๆ ยึดคอมองเข้าไปในห้อง โดยระมัดระวังให้ร่างกายส่วนอื่นอยู่นอกห้อง

ชายหนุ่มผู้เป็นอาคันตุกะนั่งตะแคงเข้าหาประตู สายตาของเขาจับอยู่ที่เพดานห้องในทำใช้ความคิด เขาเป็นชายร่างสูงโปร่ง ผิวขาวสะอาดสะอาดผมสีน้ำตาลเข้มของเขายังก็เป็นลอนปรกหน้าผากนิดๆ ช่วยให้ใบหน้าของเขาสวยเก๋เป็นที่ต้องตาต้องใจเพศตรงข้าม โดยเฉพาะดรุณีวัยรุ่นอย่างหม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์น้อยคนนี้นิ่งนัก

เด็กสาวถอยกลับออกมาโดยเร็ว เอามือกุมคอไว้ดังหนึ่งรู้สึกหวาดเสียวหลับตาพริ้มแล้วก็ลืมตาแจ่มขึ้นมามีอีก

‘โหย! คนอะไรถึงหล่อเป็นบ้าเป็นหลังยั้งงั้นนะ ยิ่งกับเทพบุตรกรีกแน่ะ ตาย! วันนี้เราก็มอมยั้งกับลูกแมว’ ยืนหน้าสำรวจตัวเองกับกระจกตุหนังสือที่ตั้งอยู่ในห้องรับแขกแวบหนึ่งใช้ปลายนิ้วเสยผมหย้อยๆ ตรงหน้าผากให้เรียบร้อยแล้วจึงเดินวางหน้าสงบเสงี่ยมเข้าไปในห้องรับแขก

ชายหนุ่มผู้เป็นอาคันตุกะยืนขึ้นต้อนรับด้วยกิริยาสุภาพ เด็กสาวเกือบจะเปลือยหัวห้าวแม่มือขึ้นเขย่าเหมือนที่เคยทำในยามที่รู้สึกพอกพอบใจอะไรมาๆ

สุภาพบุรุษชั้นเยี่ยมเลย รู้จักยืนขึ้นต้อนรับสุภาพสตรีอย่างเรา นึกชมชอบในใจพลางกระพุ่มมือไหว้อย่างน่ารัก

“ยินดีที่ได้รู้จักเพื่อนพี่อัมพรค่ะ”

“ครับ ผมก็เช่นกัน ยินดีที่ได้รู้จักน้องสาวแสนสวยของอัมพร ได้ยินพี่ชายคุณพูดถึงคุณอยู่เสมอ” เขาตอบยิ้มๆ สายตาจับอยู่ที่ร่างอันงามผิดคาดของเด็กสาวอย่างนิยมชมชื่นโดยเปิดเผย

หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์หัวเราะอย่างกระดากคำว่า ‘น้องสาวแสนสวย’ ที่ชายหนุ่มใช้ รีบเชิญให้เขานั่งแล้วจึงถามขึ้น

“คุณมีธุระอะไรกับพี่อัมพรหรือเปล่าคะ หรือตั้งใจจะมาเยี่ยมเฉยๆ?”

“ตั้งใจจะมาเยี่ยมครับ ผมเพิ่งกลับจากต่างจังหวัดก็รีบมาเยี่ยม เพราะไม่ได้พบกันเสียนาน พอทราบว่าจะเสียเสียแล้วก็ใจหายวูบ ยิ่งหนุ่มยังแน่นแท้ๆ ไม่น่าเลย” เขาพูดเศร้าๆ

“คะ ปีมเองพอได้ข่าวก็ถึงกับเป็นลม” หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์น้ำตาคลอ

“คุณมีกันสองคนพี่น้องเท่านั้นเองหรือครับ เอ้อ ผมหมายถึงท่านพ่อท่านแม่ของคุณ...” ชายหนุ่มถามอย่างเกรงอกเกรงใจ

หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์จึงรีบตอบ

“คะ ท่านพ่อท่านแม่ของปีมสิ้นแล้วทั้งคู่คะ ท่านแม่นะสิ้นนานแล้ว ตั้งแต่ปีมยังเล็กๆ แต่ท่านพ่อเพิ่งสิ้นได้เมื่อสองสามปีมานี้เอง เราเหลืออยู่ด้วยกันสองพี่น้อง แต่แล้วพี่อัมพรก็มา...” คำพูดตอนท้ายขาดหายไป น้ำตาร่วงรินลงมาตามแก้มอ้อมชมพูของเด็กสาว ครั้นแล้วเสียงสะอื้นก็ตามมา

ชายหนุ่มผู้เป็นอาคันตุกะทำท่าเหมือนถูกบังคับให้กลืนน้ำตูกที่แสนฝืดคอ เขากระแอมเบาๆ หน้าสะสวยเหมือนเทพบุตรกรีกของเขาเหือดลง แต่กระนั้น เขาก็ยังพยายามเอ่ยปลอบเด็กสาวผู้น่ารัก

“กรุณาหักใจเสียบ้างเถอะครับ คุณหญิงปีม ความเป็นความตายไม่มีใครห้ามได้ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังหนีความตายไม่พ้น ถึงคุณจะไม่เจอใครเสียใจสักเท่าไร ก็ไม่ใช่ว่าคุณชายจะกลับฟื้นขึ้นมาได้”

“ไว้ แต่พี่อัมพรไม่ได้ตายอย่างคนธรรมดาแน่ะ จะไม่ให้ปีมเสียใจแทบตายยังงั้น” หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์ร้องพลางสะอื้นอีกๆ “ถ้าเขาเจ็บตายอย่างที่คนอื่นเขาเป็นกันปีมก็คงหักใจได้นานแล้วละคะ แต่...”

“เอ๊ะ เขาไม่ได้ตายอย่างธรรมดา?” ผู้อ้างตนเองว่าเป็นเพื่อนของหม่อม-
ราชวงศ์อัมพรทวนคำเบาๆ อย่างแปลกใจ “เอ๊ะ ถ้างั้นเขาเป็นอะไรตายล่ะครับ?”

“พี่อัมพรถูกยิงตายค่ะ!” เป็นคำตอบด้วยเสียงสะอื้น

“โอ๊ะ!” อีกฝ่ายหนึ่งอุทานอย่างตกตลกใจ “เรื่องมันยังงัยครับ ผม
ไม่ทราบเรื่องเลยโปรดเล่าให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ”

หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลย์ลี้ลั้งกระเป๋ากางเกงหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับ
น้ำตาพลางพูดเสียงเครือๆ

“เรื่องนั้นนอกจากนำศพมาแล้วยังนำชายหน้าที่สุดเขี้ยวคะ พี่อัมพรถูกยิง
ตายในบ้านผู้หญิงที่เป็นนางเอกละครเรื่องคณะดั่งคณะหนึ่ง เขาหาว่าพี่อัมพร
เมาแล้วก็เข้าไปปลุกปล้ำเขาถึงในบ้าน มดเท็จทั้งเพเลย” กล่าวประโยคท้าย
อย่างแค้นเคือง

“งั้นก็...เอ้อ...หมายความว่าคุณหญิงไม่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริงนะซี
ครับ คุณหญิงคิดว่าจะมีเรื่องลึกลับซับซ้อนอะไรแอบแฝงอยู่ในเรื่องนี้หรือ?”
ชายหนุ่มถามไม่ค่อยเต็มปากนัก

“อ้อ แ่นละคะ ปีมไม่เชื่อสักนิด พี่อัมพรไม่ใช่คนเจ้าชู้ อีกอย่างหนึ่ง
เขาก็ยังเป็นเด็กอยู่ ปีมไม่เชื่อว่าคนอายุเพียงยี่สิบห้าจะซีเม่าหย่าเปถึงบุก
เข้าไปรังแกผู้หญิงในบ้าน พี่อัมพรต้องไม่เสเพลขนาดนั้นแน่ๆ”

“แต่ที่จริง เด็กหนุ่มๆ สมัยนี้ก็เกะกะไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะครับคุณหญิง
คุณไม่เคยอ่านข่าวหนังสือพิมพ์บ้างหรือที่เด็กหนุ่มๆ ตั้งแก๊งจุดผู้หญิงไปข่มขืน
แล้วเลยฆ่าเสียล่ะ” อาคันตุกะหนุ่มท้วงอ่อยๆ แต่ครั้นเห็นสีหน้าแสดงความ
ไม่พอใจของเด็กสาวเขาก็รีบกล่าวต่อไปโดยเร็ว “แต่ผมไม่ได้หมายความว่าพี่ชาย
คุณจะทำอย่างนั้นนะครับ ผมเพียงแต่...เอ้อ...”

“จะยังงัยก็ตาม ปีมไม่เชื่อหรอกคะว่าพี่อัมพรจะทำตัวเหลวไหลยังงั้น
จริงๆ ถึงแม้ว่าฝ่ายหญิงเขาจะมีหลักฐานพร้อม เขาหาว่าพี่อัมพรเข้าไปขอ
พบเขาที่บ้าน ส่วนเขาก็นึกว่าเป็นพวกแฟนละครคนใดคนหนึ่งติดใจเขาแล้ว
ก็เลยตามไปเยี่ยมเขาถึงบ้าน เพราะวันนั้นเขาไม่ได้ไปทำงานเขาก็เชิญให้เข้า
ไปนั่งคุยกันในห้องรับแขก แต่พี่อัมพรก็เกิดลุกขึ้นปลุกปล้ำเขาเพราะเห็นเขา

อยู่คนเดียว เขาตื่นหลุดไปได้ก็ฉวยป็นยิงโดยไม่ได้ตั้งใจ ขนาดไม่ได้ตั้งใจ นะคะ เขายิงพี่อัมพรตั้งสามนัดซ้อน แล้วใครๆ ก็อุตสาห์เชื่อว่าเขายิงพี่อัมพร เพื่อป้องกันตัว”

“เอ แม่คนนั้นแกอาจจะยิงเพราะความตกใจก็ได้นะครับคุณหญิง ไร่... ผมยังจำได้ว่าเคยไปเที่ยวป่า ไปเจอเองเข้าผมควักปืนออกมายิงมันตั้งหกนัด ทั้งๆ ที่เห็นแล้วว่ามันตายตั้งแต่ถูกกระสุนนัดที่สอง” ชายหนุ่มปรารภเบาๆ

“แต่ปืมแน่ใจว่าแม่นั้นเจตนาฆ่าพี่อัมพรคะ ไม่รู้เป็นยังไงมันเหมือน มีเสียงกระซิบอยู่ที่ข้างหูปืมว่าเขาเจตนาฆ่าพี่ชายของปืม ก็พี่อัมพรนะเป็น ช่างภาพหนังสือพิมพ์ด้วยนี่คะ อาจจะไปลงภาพลงข่าวอะไรที่ไม่ถูกใจผู้มีอิทธิพล บางคนเขาก็เลยถูกเก็บ แต่เขาฉลาดมากคะที่ใช้ผู้หญิง”

“แต่ที่จริงไม่น่าจะมีใครคิดใช้ผู้หญิงเก็บผู้ชายนะครับ เพราะผู้หญิงนะ นอกจากจะอ่อนแอและลึงเลแล้วยังปากมากเสียอีก ดีไม่ดีก็อาจจะปูดขึ้น วันหลังก็ได้ ผมไม่คิดว่าจะเป็นไปได้อย่างที่คุณหญิงเดาเลย” เขาส่ายหน้า อย่างไม่เห็นด้วยแต่แล้วก็ตัดบทว่า “แต่เราเลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่าครับเสร์ราใจ เปล่าๆ ถึงยังไงๆ คุณชายก็เสียไปแล้ว ผมอยากทราบว่ามီးอะไรที่ผมพอจะ ช่วยเหลือคุณได้บ้างไหมในฐานะที่ผมเป็นเพื่อนรักของคุณชาย ผมอยากจะได้ช่วยทำให้คุณคลายความโศกเศร้าลงบ้าง”

“ไม่ต้องช่วยปืมหรอกคะ” หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลคุ์ผีนยิ้ม “ปืมเสร์รา โศกกับใครไม่ได้นาน ที่จริงปืมก็พยายามจะไม่นึกถึงเรื่องนี้อีก แต่พอคุณมา พูดถึงพี่อัมพรเข้า ก็อดร้องไห้ไม่ได้”

ชายหนุ่มแสดงอาการลึงเลคล้ายกับจะตัดสินใจว่าควรจะทำอะไรต่อไป

“ถ้าฉันผมจะ...ไม่พูดถึงเขาอีกละ แต่จะขออนุญาตมาเยี่ยมเยียนคุณหญิงบ่อยๆ จะได้ไหมครับ?”

“โอ...ทำไมจะต้องขออนุญาตด้วยล่ะคะ” เด็กสาวทำตาโต “ปืมต้อง ถือเป็นพระคุณอย่างยิ่งด้วยซ้ำไป เวลาที่ปืมเหงาคะ จากบ้านไปอยู่ป็นังเสีย หลายปี เพื่อนที่เคยสนิทๆ กันพอจากกันไปนานๆ ก็รู้สึกว่าจะเข้ากันไม่ได้สนิทสนมเหมือนแต่ก่อน”

“จริงซิคครับ” เขาสนับสนุนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส “ถ้าฉันผมจะขอสมัครเป็นแขกประจำบ้านของคุณหญิงเลยจะมาให้ทุกวันเทียว” ประโยคท้ายพูดที่เล่นทีจริง พลังมองเห็นเด็กสาวเป็นเชิงถาม หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์จึงยิ้มทั้งน้ำตา

“แหม ถ้ามาทุกวันได้ก็ยิ่งดีซิคะ ปีมจะได้มีเพื่อนคุยทุกวัน”

“ตกลงครับ ถ้าฉันตอนบ่ายๆ ผมเลิกงานแล้วจะแวะมาคุยด้วยทุกวัน จนกว่าคุณหญิงจะเบื่อ” เขาพูดยิ้มๆ

“ขอบคุณค่ะ แต่...เอ้อ” เด็กสาวมีอาการเอียงอายนิดๆ ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า “แต่คุณจะไม่กรุณาบอกชื่อให้ป้อมรู้จักบ้างหรือคะ? ไหนๆ คุณก็ตกลงจะเป็นเพื่อนคุยของป้อมแล้ว”

“โอตายจริง” เขาอุทานเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ แต่ในดวงตาสีเข้มของเขา มีประกายหัวเราะอย่างขบขันแถมสนใจในความสำเร็จบางประการ “นี่ผมยังไม่ได้บอกชื่อคุณหญิงอีกหรือนี่ อุตส่าห์คุยกันมาได้เป็นนานสองนาน ผมชื่อ ทายาทครับ...ทายาท มุกิตา”

“ทายาท มุกิตา” หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลลค์ทวนคำ สายตาอันสุกใสไปด้วยความนิยมชมชื่นมองจับอยู่ที่ชายหนุ่ม พลังกล่าวต่อไปอย่างร่าเริงและเปิดเผย “ทราบไหมคะคุณทายาท ว่าเกิดมาป้อมยังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนหน้าตาดีเท่าคุณเลย? ป้อมเชื่อเหลือเกินว่าคุณจะต้องเป็นคนที่มีน้ำใจที่สุดคนหนึ่งด้วย ป้อมภูมิใจแทนพี่อ้อมพรจิ่งค่ะ”

คำพูดประโยคท้ายของเด็กสาวทำให้หน้ายิ้มระรื่นของทายาท มุกิตา เจื่อนไปชั่วขณะหนึ่ง!

บ่ายวันรุ่งขึ้นหม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์ลุกลงมาโถงรถตัดหญ้าอยู่ในสนามหญ้าหน้าบ้าน แดดยังจัดแต่ลมแรงที่พัดอยู่ฉิวๆ ช่วยบรรเทาความร้อนไปได้เป็นอันมาก ถึงกระนั้นแก้มของเด็กสาวก็ยังแดงปลั่งเป็นมันใสด้วยเหงื่อและความร้อน ผมยาวสีดำเป็นเงาขลับถูกลมพัดเป็นเปียอันใหญ่และพันรอบศีรษะ เผยให้เห็นหน้าผากนูนเกลี้ยงเกลากลับคางงอนสวย และแก้มอ้มเป็นสีลูกแอปเปิ้ลทั้งคู่

ไถไปสักครู่ใหญ่หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์ก็หยุดทั้งแฮนเดิ้ลลงและถลกแขนเสื้อเช็ดแขนยาวสีแดงแปร๊ดขึ้นม้วนไว้เพียงแคศอกอย่างทะมัดทะแมง จับชายเสื้อมาผูกเงื่อนไว้ที่เอวกันรุ่มร่าม และเช็ดมือทั้งสองซึ่งชื้นไปด้วยเหงื่อกับสะโพกของตนเองแรงๆ ครั้นแล้วหล่อนก็ทำหน้าที่แบ่เมื่อแลเห็นรอยดำๆ เป็นรูปมือมีนิ้วชัดเจนปรากฏอยู่บนกางเกงขาสั้นสีขาวยของหล่อน

“ตาย! เดี่ยวป่าชุ่มสวดว่าเราสกปรกอีกหรือก ฮี! ช่างปะไร ใครจะเสียเวลาวิ่งขึ้นไปเอาผ้าเช็ดมือ” ราฟิงพลางยกมือขึ้นทำเอวบิดตัวแก้มเมื่อแล้วจึงก้มตัวลงเพื่อจะหยิบแฮนเดิ้ลขึ้นไถต่อไป แต่หล่อนก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ ดังมาจากข้างหลัง

“พี่จะช่วยเอาไหมจะปืม?”

ใจหิววูบเมื่อจิตสำนึกบอกตนเองว่า น้ำเสียงนั้นช่างเหมือนกับเสียงพี่ชายคนเดียวของหล่อนเสียเหลือเกิน เหลียวขวบมาด้วยน้ำตาเต็มตา เด็กสาวมองเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏตัวอยู่เป็นเงาร่างๆ เบื้องหลังม่านน้ำตานั้น

“พี่อัมพร!” หลุดปากออกทานออกไปด้วยเสียงเกือบจะหลง ใช้หลังมือปาดน้ำตาทิ้งโดยเร็ว แต่ครั้นมองเห็นชายหนุ่มผู้นั้นเต็มตา หม่อมราชวงศ์พิมพ์วัลค์ก็รู้ว่าตนตกผิดเสียแล้ว ชายหนุ่มผู้ที่ยืนยิ้มอยู่ตรงหน้า มิได้มีรูปลักษณะส่วนใดละม้ายคล้ายคลึงกับพี่ชายที่รักของหล่อนแม้แต่น้อย เขา

เป็นคนร่างสูงผิวง่าย ผิวคล้ำ ใบหน้าเกลี้ยงเกลาธรรมดาอย่างที่จะเปรียบเทียบกับหนุ่มร่างสมาร์ต ใบหน้าสวยเก๋อย่างทายาท มุกิตา ไม่ได้เลย

‘อิตาบ้า’ นึกบริภาชอยู่ใใจทั้งๆ ที่ยังไม่ทันรู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใคร ไม่รู้โผล่มาจากทางไหนทำเอาเราใจคอหายหมด นึกว่าพี่อัมพรเกิดคิดถึงเราเต็มทีเลยมาปรากฏตัวให้เราเห็น

‘ปืมจำพี่ไม่ได้หรือจะ? ทำหน้างเที่ยว’ เขากล่าวต่อไปทำเป็นไม่ได้ยินที่เด็กสาวทักผิด แต่กระนั้นสีหน้าของเขาก็เผื่อลงอย่างฝันไม่อยู่ เมื่อได้ยินคำพูดออกจากปากเด็กสาว

‘จำไม่ได้’ หม่อมราชวงศ์พิมพิวัลค์ตอบห้วนๆ จ้องหน้าชายหนุ่มเหม็งอยู่อย่างไม่ถูกชะตา

‘ฮึ! อวดมาตีสนิทเป็นที่เป็นที่เชื่อกับเรา หน้าตารีแสนจะดูไม่ได้ อย่างคุณทายาทยังน่าจะเรียกพี่เสียมากกว่าเป็นไหนๆ’

ในดวงตาสีน้ำตาลเข้มของชายหนุ่มนั้น มีแววแห่งความน้อยใจปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ละความพยายาม

‘ปฤษฐาเพื่อนของอัมพรโง่ละจ๊ะ พี่ฐาของปืมนะ พี่ได้ข่าวว่าปืมกลับมาแล้วก็รีบมาเยี่ยม พี่เสียใจกับเรื่องของอัมพรเหลือเกิน’

‘เอ้อ...เดี๋ยวก่อน ฉัน...เอี้ยปืมว่าเราควรจะไปคุยกันที่บ้านดีกว่า ตรงนี้แดดร้อนจะแย้’ หม่อมราชวงศ์พิมพิวัลค์พูดเก๋ๆ เพราะขณะนี้หล่อนเริ่มจะนึกขึ้นได้ถึงความสัมพันธ์ในวัยเยาว์ระหว่างตัวเองกับชายหนุ่มตรงหน้า ผู้มีนามว่าหม่อมราชวงศ์ปฤษฐา สุจริตธรรมขึ้นมาได้เป็นเงาๆ แล้ว

เด็กสาวเดินนำหน้าชายหนุ่มลัดสนามตรงไปยังห้องรับแขกชั้นล่าง ใจนึกโมโหนิดๆ ที่เขามาใกล้เวลาที่ทายาทนัดจะมาคุยกับหล่อน

‘นิวแซนซ์เป็นบ้าเลยคนอะไร เดี๋ยวกุณทายาทเกิดเข้าใจผิดคิดว่าอิตาคุณชายปฤษฐาหน้าจืดคนนี้เป็นแฟนเราละก็แย้เชียว ตาย! ทำยังไงดีนะ พี่แก่ถึงจะกลับไปเสียก่อนที่คุณทายาทจะมาถึง...เออเน็อกออกแล้ว เราต้องแก้งทำเป็นจำแก็ไม่ได้อยู่นั่นเอง แก่ขี้เกียจจะทบทวนประวัติศาสตร์ให้เราฟังก็คงจะระอาลากลบไปเองแหละ’

เดินสวนกับแถมเด็กรับใช้ที่ชานบันไดหม่อมราชวงศ์พิมพัลลคุ์จึงสั่งว่า
“ช่วยหาน้ำหวานให้คุณ...” แสร้งทำลิ่งเลเหมือนนึกชื่อไม่ออก แต่ครั้ง
รู้สึกว่าจะวางหน้าไม่สนิทจึงจำต้องกล่าวต่อไปว่า “เอ้อคุณชายปฤษฎาด้วยนะ
แถม อ้อ...แล้วอย่าลืมหาของว่างไว้เลี้ยงคุณทายาทด้วยนะ เดียวก็คงมา”

“คุณทายาทไหนคะ...คุณ?” แถมถามหน้าซื่อๆ ด้วยไม่รู้ทันอุปบายของ
นายสาว หม่อมราชวงศ์ปฤษฎายังม่อยู่ในหน้าเมื่อชำเลื่องเห็นเด็กสาวผู้เป็น
น้องของเพื่อนแม่ปากแน่น

“ฮือ! แถมนี้ป้าเป๋อจริง ก็คุณทายาทเพื่อนของฉันที่มาเมื่อวานไงละ
ยะ”

แถมทำหน้าที่เข้าใจ แต่ขยับปากทำท่าจะถามอะไรต่อไปอีก แต่หม่อม-
ราชวงศ์พิมพัลลคุ์ไม่กล้าเสี่ยงพอที่จะปล่อยให้หล่อนถามจึงรีบตัดบทเสียว่า

“ไปเถอะรีบไปหาน้ำหวานมาก่อนก็แล้วกัน ส่วนของว่างของคุณทายาท
นะ ถ้าหาไม่ทันก็ไม่ใช่ไร เห็นเมื่อวานเขาบอกว่าจะพาฉันออกไปกินอะไร
แถวๆ บางรัก” พูดจบก็เซิดหน้าอย่างภาคภูมิ พาอาคันตุกะของหล่อนเข้าไป
นั่งในห้องรับแขก

หม่อมราชวงศ์ปฤษฎายังคงยืมอยู่ในหน้าโดยไม่พูดว่าอะไรสักคำ เด็ก
สาวซ้กรู้สึกร้อนตัวซ้แจ่งว่า

“แถมเพิ่งมาอยู่ใหม่คะ ยังไม่ค่อยรู้จักอะไร จะใช้อะไรที่ก็ต้องอธิบาย
กันยาวๆ กว่าจ้รู้เรื่อง”

เขายืมอย่างไม่เอาใจใส่

“พี่ไม่สนใจกับแถมหรือจ้ะ แต่กำลังสนใจว่าเดี๋ยวนี้ป้มีน้กหน้าพี่ออก
แล้วหรือยัง?”

“เอ้อ...ยังเลยคะ น้กเท่าไรก็น้กไม่ออกว่าเคยเห็นหน้าคุณชายปฤษฎา
ที่ไหน”

“ฮือฮือ ลืมเสียสนิทเลยยังงี้เทียวหรือ? เราไม่ได้พบกันเพียงเจ็ดปีเท่านั้น
เอง” เขาพูดอย่างตัดพ้อ “ตอนที่พี่ไปนอกน้ะป้มีไปส่งยังร่องให้ซ้มีูกโป่งอยู่
เลย แล้วก็ดูซ้เพียงปีเดียวเท่านั้น ป้มีก็ไม่ตอบจดหมายพี่เสียแล้ว เด็กๆ นี้

ลิมง่ายเหลือเกิน” เขาพูดเรื่อยๆ อย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสลักสำคัญนักซ่อนความรู้สึกน้อยใจไว้อย่างมิดชิด

“อ้อ ปีมคงจะไม่ได้รับกระมังคะ? ปีมไม่เคยไม่ตอบจดหมายของใครสักคน”

“ทำไมจะไม่ได้รับ ก็อัมพรบอกพี่นี่ว่าเขาเป็นคนเอาจดหมายที่พี่เขียนถึงปีม ส่งให้กับมือปีมเองทุกที แต่ปีมก็ไม่เห็นตอบ”

“เอ อาจจะเป็นตอนที่ปีมอยู่ปิ้งก็ได้เนอะคะ พี่อัมพรคงจำผิดไปแน่ๆ ถ้าปีมได้รับจดหมายคุณชายจริงๆ ทำไมปีมจะไม่ตอบ? ปีมไปอยู่ปิ้งเสียตั้งสามปีเนอะคะ”

“เอาเถอะ เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก” คุณชายหนุ่มตัดบท “เป็นความผิดของพี่เองที่ไม่ได้ติดต่อกับปีมโดยตรง อีกอย่างหนึ่งเรามัวเดินทางหลีกกันไปเสียเอง ก่อนที่พี่จะกลับจากนอกไม่เท่าไรก็ได้ข่าวว่า ปีมเดินทางไปปิ้งเสียก่อน เราเลยไม่มีโอกาสได้พบหน้ากันเสียหลายปีทีเดียว”

“ถึงอย่างนั้น คุณชายก็ยังอุตส่าห์จำหน้าปีมได้แทบไม่น่าเชื่อเลยคะ” คำพูดของเด็กสาวฟังไม่ออกกว่าเป็นคำชมหรือประชด แต่หม่อมราชวงศ์ปฤษฎาก็ไม่แสดงว่ารู้สึกผิดสังเกตเขาตอบยิ้มๆ ว่า

“ก็ทำไมจะจำไม่ได้เล่าจะ ก็อัมพรเขาเอารูปปีมมาอวดพี่บ่อยๆ ทำให้พี่รู้สึกเหมือนว่าพี่ได้คุ้นเคยกับปีมอยู่ตลอดเวลา”

หม่อมราชวงศ์พิมพิวัลค์หุบสายตาที่มองตรงมายังหล่อนอย่างชื่นชมนั้น ในใจรู้สึกกระสับกระส่ายเพราะไม่เห็นชายหนุ่มทำท่าว่าจะกลับสักที พอดีกับแถมเดินถือถาดใส่แก้วน้ำหวานสีแดง มีจานรองพลาสติกสีสวย นำมาวางให้ชายหนุ่ม เขาจึงทักขึ้น

“น้ำกระเจี๊ยบไซ้ใหม่เนะ แถม?”

“ใช่คะ” แถมตอบอย่างสนิทสนม “คุณป้าเห็นคุณชายเคยชอบนี่คะ”

“ป้าชุ่มมอดุส่าห์จำของโปรดของฉันได้ น่ารักเหลือเกิน” เขาพิมพ์้าชายตายิ้มๆ มาสบตาเด็กสาวอย่างขบขัน

หม่อมราชวงศ์พิมพิวัลค์หันหน้าชาด้วยความละอายที่พูดปดให้เขาจับได้